

Hatkärlek.

När jag lade mina ögon på dig första gången såg jag en vacker och bekymmerslös kvinna, en lilja med en sådan vacker färg som fick en att bli lycklig. Du var en gåtfull människa med ett varmt hjärta som kunde få även den kallaste människan att beundra dig. Jag hade blivit förälskad i dig, och du lyckades alltid att förvåna mig på ett fint sätt.

Jag ser inte det vackra hos dig nu längre, du är i djupet en trasig docka med djupa mentala ärr. En lilja som är egentligen av plast, och den vackra färgen var bara falsk. Du är inte äkta. Jag ser nu att du är ett kallt as inuti, och gåtorna dolde endast hemska och sorgsna svar. Du är uppenbar i ditt beteende mot mig, och hatet växer i mitt hjärta.

Vi pratade, skämtade och jag kände mig levande genom dina konversationer. Du var en ängel som drog mig från en växande depression, du gav mitt liv en större och mer kärleksfylld mening. Vi hjälpte varandra, hade ett starkt band. Hur kunde jag inte älska någon sådan som räddade mig från mitt trista och depressiva tonårsliv?

Alla dessa konversationer har tappat sitt djup, och vi har ingenting att prata om nu. Vi skadar varandra mer än vi helar varandra. Grälen har blivit allt fler och allvarligare. Allt från hur illa vi behandlar varandra, till endast små bagateller. Jag har blivit van vid grälen, samma visa varje gång. Vi återvänder till varandra, endast för att sära varandra mer. Hur kunde jag vara så blind och inte se bortom min fantasi?

Minns du alla fina minnen vi har haft? Från barndomen till alla fina tider vi umgicks med varandra. Jag kände mig lyrisk varje gång jag skulle träffa dig, hjärtat var i högvarv och humöret var på topp. Hur kunde jag inte tro att någonting skulle hända, så mycket som vi har känt varandra?

Nej, du minns nog inte. Kanske för att du inte upplevde samma lyriska känsla som jag då kände. Du avskydde mitt sällskap, när jag ville visa dig mitt värme och välkomna dig in i mitt hjärta. Svartsjuka, osäkerhet och ett stort hat ligger nu mellan oss. Hur kunde jag vara så naiv, och tro att du skulle känna det jag kände?

Måhända älskar jag dig inte längre, måhända hatar jag dig som pesten nu. Men jag kommer alltid att älska minnet av dig, all smärta och glädje som du gav mig. Du är det värsta som har någonsin har hänt mig, men också det bästa. Tack så mycket, och dra åt helvete. Älskades jävla hagga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren John Galt med Poeter.se id #33996 innehar upphovsrätten